

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 25. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639967652768/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

hvis man tør dømme ud fra, hvad hun lader de andre sige om sig, men endnu klarere er det, at det kunne have været betydningsfuldt - hvis nemlig hun havde været en mand.

Hendes bevidste hemmeligholdelse af forfatternavnet, da hun fik sit første stykke antaget på teatret (udg. s. 30f), og hendes forklaring på, hvorfor hun gjorde det, viser lidt om de forhåndsforventninger man i samtiden nærede til en kvindelig forfatter. Biehl ønskede ikke, at publikums dom over stykket skulle påvirkes af at de vidste, at forfatteren var kvinde. På samme måde forhindrede hendes stolthed hende i at tage imod Selskabet til de skønne Videnskabers spontane tilbud om at give hende en guldmedalje for stykket. Hun ønskede ikke, at man skulle kunne tvivle om hendes berettigelse til den, »thi naar jngen kan gjøre mig den stridig, saa er den ikke vunden men given« (udg. s. 34). Til gengæld var hun ikke bange for ved en senere lejlighed at indsende en anden komedie i jævnbyrdig konkurrence med mandlige kolleger.

Også hendes frustration i ordene: »Det er min Ulykke, at jeg er født i et Kiøn, hvor jeg ikke kan være Staten og mig selv til den Nytte, som i et andet« (udg., s. 41), er ligeså ægte som hendes stolthed, når hun f.eks. refererer en samtale om hende mellem den lærde bogsamler Henrik Hielmstjerne og forfatteren og embedsmanden Johan Samuel Augustin, der begge var tilknyttet Videnskabernes Selskab (jfr. udg. s. 26f og noten til 26,48). Samtalen faldt på en fransk tekst, »Sully's Lovtale«, som de fandt det betydningsfuldt at få oversat til dansk, men da teksten var vanskelig, lå det ikke umiddelbart klart, hvem der kunne klare opgaven: »Jeg vidste nok een«, svarede Augustin, »som vist kunde gjøre det, men det vil holde haardt, at faa den overtalt, jmidlertiid skal jeg dog gjøre et Forsøg derpaa.« »Hvem er da det?« spurgte Hielmstjerne. »Det er Jomfrue Biehl«, svarede han. »Et Fruentimmer!« sagde Hielmstjerne, »hvor megen Kundskab kræves der

ikke til ret at forståe Sully Lovtale, end sigt at oversætte den.«
»Hui!«, svarede han, »De kiender hende ikke, Pigen ryster tree
Professorer af Ærmet.« - Aftenen derpaa kom han til mig og foreslog
mig det, og holdt ikke op førend jeg maatte love ham at gjøre et
Forsøg derpaa«. Forsøget lykkedes.

Blufærdig er Biehl altså ikke ligefrem. Hun er en kvinde med
selvtillid og fuld bevidsthed om sin egen værdi. Hun indser den
undertrykkende effekt af påtvungen blufærdighed og indestængt
hjemmeliv, og bekæmper undertrykkelsen ved selv at trænge sig
ind i den offentlige mandsverden, så langt hun kan. Hvor vanske-
ligt det var, og i hvor høj grad det stred imod tidens blufærdig-
hedsideal i pigeopdragelsen - selv efter århundredeskiftet, ses be-
skrevet f.eks. i Mette Wingses »Den Kunst at blive en god Pige,
Hustru, Moder og Huusmoder« - Om pigelæsning og pigeopdra-
gelse i Danmark til ca. 1900«, Kbh. 1981.

Nok er Biehl i sin selvbiografi aldrig bleg for at skilte med sine
bedrifter - til tider kan hun blive næsten ligeså selvnydende som H.
C. Andersen - men hun har normalt solid grund under fødderne. I
hendes skrifter mærker man, at hun kender forskellen på tomt
praleri og velfortjent selvtilfredshed. Praleri er en typisk og træt-
tende mandlig last, selvudslettelse en ligeså trættende og typisk
kvindelig. Biehl vil lige gerne udrydde begge. En del af hendes pral
er hendes chance for at få et ord med i sager, der er gået hende
imod, og er blevet forhandlet på steder, hvortil hun ikke havde
adgang som kvinde. Således må man se hendes stolte beretning i
»Mit ubetydelige Levnets Løb« (udg. s. 38): »da Bernstorff 1770
Bekom sin Afskeed og forlod Landet, saa glemte jeg ikke at udtryk-
ke mine Følelser over ham i mit Digt over Frihed og Eyendom! thi
en falden Minister kunde ingen finde sin Regning ved at roese, og
følgelig maatte den Bære Sandhedens udødelige Præg hos Efter-
slægten. Der vare vel de i Selskabet, som ønskede, at jeg vilde